

[Undervisningsministeren.]

lige debat og i diskussionen i dag, og jeg vil gerne gentage så stærkt, som jeg kan, at det rigtige må være — netop fordi vi ikke er og ikke kan være sagkyndige — at det, vi tager stilling til, er det principielle, om vi ønsker at give en gave af en vis størrelse. Dernæst skal vi tage stilling til kriteriet for, hvad der skal medtages i denne gave. Så må det ligge i sagkundskabens hånd — og den har jeg ubegrænset tillid til — at afgøre, hvordan dette kriterium skal udmøntes i lister.

Det ærede medlem hr. Diderichsen var inde på, at disse lister burde være udarbejdet, så vi vidste, hvad gaven omfattede. Jeg mener, at det netop ville være et typisk eksempel på indblanding i det, der virkelig er sagkundskabens område. Vi ville jo ikke, de fleste af os her i salen, have nogen mulighed for at vurdere, om 600, 1.200, 1.400 eller 1.500 bestemte, konkret angivne skrifter netop var det rigtige. Det ville være — det vil jeg da gerne sige for mit eget vedkommende — en absolut overvurdering, hvis vi troede, at det gav os et bedre grundlag at træffe afgørelsen på; det ville være en manglende respekt, føler jeg, for sagkundskaben, og derfor undrede jeg mig lidt over, at det ærede medlem hr. Diderichsen ville komme ind på det ved denne lejlighed. Jeg mener, det rigtige må være, at vi tilslutter os kriteriet og så lægger udvælgelsen helt i hænderne på det 4 mands udvalg, som skal bestå af 2 repræsentanter for Islands universitet og 2 repræsentanter for Københavns universitet; denne kreds alene må finde frem til en afgørelse.

Skulle der blive uenighed, bliver det ifølge loven den højtærede statsminister, der i samråd med de to undervisningsministre skal træffe afgørelsen; og som jeg tidligere har meddelt i udvalget, vil den højtærede statsminister i så fald søge råd — det er jo efter loven statsministeren, der træffer afgørelsen — hos en internationalt anerkendt ekspert uden for de nordiske lande, sådan at også dette sidste led kan få en sagkyndig belysning.

Listerne har efter min mening spillet en helt urimelig og overdreven rolle, netop fordi de kun er eksempler. Imod de lister, der har været fremme — det har også

været nævnt i Berlingske Aftenavis — har der såvel fra islandsk som fra forskellige anden side været gjort indsigelse, og jeg forstår ikke, at nogle har villet tage detaljerne i disse lister så alvorligt, som de har, for de er netop kun eksempler. Som eksempel på, hvor galt man kan komme af sted, hvis man tager detaljerne alvorligt — lidt mere end detaljer er det måske — kan jeg nævne, at vi for nogle dage siden fik en henvendelse fra to norske filologer, en henvendelse, der samtidig var afleveret til den norske undervisningsminister. Denne henvendelse kom ikke bag på mig. Da vi var til undervisningsministermøde i Oslo, forstod jeg dels ved samtale med norske filologer, som vi traf ved den lejlighed, dels af den norske presse, at i hvert tilfælde visse kredse forberedte noget sådant, og jeg sagde til de forskere, jeg dér tilfældigt traf — det var ikke under forhandlingerne, men under mere selskabelige former —: Det er da helt givet, at hvis I fra norsk side kommer med sådanne lister, må vor opgave være at give dem videre til de danske og islandske videnskabsmænd; der skal ingen politisk indblanding være på det punkt. Jeg mener helt afgjort, at det er det sagkyndige udvalg, der bliver nedsat, som må afgøre, hvad der er islandsk kulturreje, og hvad der ikke med rimelighed kan kaldes sådan. Når derfor de pågældende norske filologer nævner en række håndskrifter, over hvis udlevering de er bekymrede, så tror jeg, de kan spare sig den bekymring. Jeg kan i hvert fald berolige dem på visse punkter på en, mener jeg selv, ganske effektiv måde. De to norske professorer nævner bl. a. på side 2 i deres henvendelse nogle ganske bestemte tekster, de ældste bevarede tekster skrevet på norsk i Norge — det er en del af nr. 655 — og siger, at disse må under ingen omstændigheder udleveres til Island. På den baggrund vil jeg gerne — idet jeg beder om den højtærede formands tilladelse dertil — oplæse et telegram, som jeg har fået i dag fra min islandske kollega. Det lyder sådan:

„Under henvisning til pressemeddelelser og med henblik på debatten i det danske folketing vil jeg gerne oplyse, at det fra islandsk side er tilkendegivet over for Norge, at Island ikke har ønsket udleveret nogen norske håndskrifter og